

WAAROM EEN RADIOZENDER?

Vrede en zegen voor u vanuit Oeganda! Hierbij stuur ik u een artikel en wat foto's om u te bedanken voor de donatie die u hebt gegeven voor dit belangrijke dienstwerk van de evangelisatie door middel van Radio Pacis.

In Noord-Oeganda sterven veel mensen, met name kinderen, aan malaria en cholera ... Het lijkt volslagen irrealistisch om geld, tijd en energie te investeren in het oprichten en in de lucht houden van een radiozender zoals Radio Pacis. Wat kan een radiozender bieden aan onze mensen die geen toegang hebben tot elektriciteit, gezondheidszorg en tot moderne landbouwgereedschappen om beter te voorzien in het levensonderhoud van hun gezinnen en hun gemeenschappen? Waarom een radiozender?

In de steden en dorpen van het district West Nile en nog verder, hunkeren de mensen niet alleen naar eten, maar ook naar nieuws (lokaal en internationaal), naar wegen om hun begrip van evangelische waarden en de menselijke waardigheid te doen groeien, naar betere wegen om hun levensomstandigheden te verbeteren, naar manieren om ziekten te voorkomen en vooral naar berichten van vrede.

Tegenwoordig is het de radio die, meer dan andere communicatiemiddelen, kan helpen bij het veranderen van de manier waarop men denkt en de manier waarop men de werkelijkheid en het leven beschouwt. De radio is hét communicatiemiddel dat alle mensen kan bereiken, zelfs de mensen die wonen in de verste uithoeken van het land. Alle gezinnen hebben op

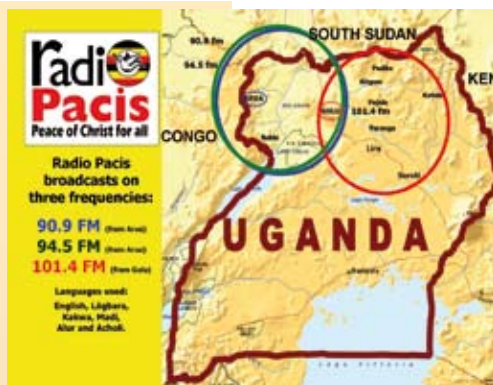

ECHO MISSIONARISSEN DANKEN

zijn minst een kleine radio die werkt op batterijen. Zij stemmen af op een zender om met de hele wereld in contact te blijven en om te leren hoe ze in hun geloof kunnen groeien, hoe ze ziekten kunnen voorkomen en hoe ze zich kunnen ontwikkelen.

Vorig jaar was er in het district Arua een uitbraak van cholera. Elke dag spraken de presentatoren van Radio Pacis en gediplomeerde gasten van de lokale overheid over cholera en hoe men het kon inperken en voorkomen. Dankzij deze constante gezondheidsopvoeding via de radio kwam er in het district een einde aan de cholera. De radio is van het hoogste belang om een nieuwe visie te presenteren op de mens, de waardigheid van vrouwen en kinderen en op de betrokkenheid van de burgers in de politiek en de maatschappij.

Radio Pacis bereikt meer dan tien miljoen mensen en voert hen op weg naar vrede en hoop op een toekomstig leven dat menswaardiger kan zijn. Radio Pacis wil de instructies volgen die Jezus aan zijn

leerlingen gegeven heeft om mensen te helpen meer mens te worden: *“Wat ik u zeg in het duister, spreekt dat uit in het licht, en wat ge u in het oor hoort fluisteren, verkondigt dat van de daken”* (Mt. 10:27). We willen van de daken verkondigen dat gerechtigdheid, verzoening en vrede mogelijk zijn en we willen de luisteraars helpen geëngageerd te zijn in onvermoeibare vredebestichting en energieke verdediging van de waardigheid van de mens en zijn onvervreembare rechten. God vernieuwt de wereld via ons!

De culturen van de volkeren in Oeganda veranderen snel onder invloed van de communicatiemiddelen. Dit is de uitdaging en de missie voor Radio Pacis: in Rwanda was in 1994 een radiozender in staat zoveel haat tussen twee stammen te veroorzaken dat mensen naar een volkerenmoord geleid werden. Als een radiozender het kwade in de harten van zoveel mensen kan brengen, waar

ECHO MISSIONARISSEN DANKEN

om kan Radio Pacis dan geen zaden van vrede en ontwikkeling planten in de harten van tien miljoen mensen in meerdere bisdommen (Arua, Nebbi, Hoima, Gulu, Lira en gedeelten van Soroti en Kotido in Oeganda; Mahagi in Congo; Yei en Torit in Zuid-Soedan) door onze programma's?

De lange weg van Radio Pacis begon in het jaar 2000 tijdens de bisschoppelijke synode. In het jaar 2001 benoemde bisschop Frederick Drandua mij tot bisschoppelijke communicatiecoördinator en Sherry Meyer, een lekenmissionaris, tot mijn assistent. We kregen de opdracht een radiozender te stichten. In 2003 werd begonnen met de bouw van het mediacentrum en de studio's van de radiozender. In 2004 werd personeel geworven en vijf volle maanden lang opgeleid. Op 25 oktober 2004 ging Radio Pacis voor het eerst in de lucht. Thans hebben we uitzendingen op drie frequenties om te voorzien in de verschillende talen van Noord-Oeganda en zenden we 24 uur per dag uit.

"De vrede van Christus voor iedereen": deze boodschap wordt elke dag regelmatig herhaald tijdens de uitzendingen. Het is de samenvatting van ons missiestatement. Radio Pacis is een katholieke radiozender die evangelische waarden wil verbreiden en vrede wil brengen aan iedereen: katholieken, protestanten en moslims. Dit is waarnaar het bisdom Arua gedurende vele

jaren gestreefd heeft om zijn opdracht van evangelisatie te volbrengen.

Naast het beroepspersoneel dat dag in dag uit op het radiostation werkt, hebben we veel vrijwilligers die vanuit hun christelijke betrokkenheid hun tijd en hun talenten geven om de missie van Radio Pacis te verwirkelijken. De hoofden van bisschoppelijke afdelingen bieden hun vaardigheden en tijd aan om met andere gasten in de uitzendingen te zijn. Bij bijzondere feesten en gelegenheden zijn ze bereid een gesprek aan te gaan met de luisteraars. Groepen kinderen bereiden programma's

voor zoals "Amazing Life" en "Bible for the Kids". Groepen vrouwen en jeugdigen bereiden educatieve drama's voor en komen uit onze christelijke gemeenschappen liederen op te nemen voor het programma "Koren van het district West Nile". Meer informatie op: www.radiopacis.org

Pater. Tonino Pasolini MCC
Director Radio Pacis
Arua, Oeganda

ECHO MISSIONARISSEN DANKEN

*Eerste fasen van de bouw van het huis voor de
gemeenschap van de "Dienaressen van de Armen"
in Cusibamba.*

Uit het verre Cordillera de los Andes (bergketen in Zuid-Amerika) zend ik de meest hartelijke groeten, samen met die van alle Missionarissen "Dienaars en Dienaressen der Armen" en in het bijzonder die van de vele kinderen voor wie we zorgen. Ons werk in de Andes is intenser dan ooit. Onze zusters wijden zich geheel aan de dienst van de missie van de hoge Cordillera. Naast het werk in het huis van Cuzco waar veel gehandicapte kinderen verblijven, bezoeken zij de vele dorpen van de Indianen. Onze priesters en broeders wijden zich met enthousiasme aan de opvoeding van de kinderen in het huis St. Tarcisio en begeven zich tot op een hoogte van meer dan 4.000 m. om de sacramenten te brengen naar de mensen in al die dorpen die anders verstoken zou-

den blijven van deze grote gaven. Onze missionaire familie volgt met grote professionaliteit het management van de scholen voor arme kinderen en jongeren. De leerlingen worden steeds talrijker. Ook wijden de missionarissen zich aan de organisatie van professionele workshops, waardoor er ieder jaar jongens en meisjes de school verlaten die een werkplek vinden en verzekerd zijn van een waardige toekomst voor zichzelf en hun toekomstige gezinnen. Namens alle leden van onze gemeenschappen en vooral namens de arme mensen die wij helpen wil ik u danken voor uw grote hulp aan dit armste deel van de Cordillera de los Andes.

Het nieuwe huis in Cusibamba en de inrichting voor het huis "St. Teresa van Jezus" is voor ons en voor de indianen

van Cordiglieria een reden tot hoop. Zij krijgen altijd gratis medische en, tandheelkundige zorg, voedsel enz.

In onze huizen bidden de jongens en meisjes elke dag tot Jezus in de Eucharistie voor al onze weldoeners. We zijn er zeker van dat deze brug van solidariteit zich zal versterken tot de meerdere glorie van God en tot het

welzijn van de vele, vele armen die reikhalzend uitzien naar de komst van nieuwe missionarissen.

Aandacht, voedsel en medische zorg voor kinderen.

ECHO MISSIONARISSEN DANKEN

Ik voeg enkele foto's bij van de diverse projecten en van de bouw van het klooster van onze zusters waaraan u hebt bijgedragen.

Verenigd in gebed, stuur ik u broederlijke groeten in Jezus onze Heer.

*Pater Giovanni Salerno msp
Cuzco, Peru*

De gemeenschap van de "Dienaresen der Armen"

Het aantal kinderen neemt steeds toe. De zieke kinderen die wij opnemen in onze huizen zijn verlaten kinderen of kinderen voor wie de familie te arm is om voor te zorgen

Onze gemeenschap is in het hele dal waartoe dit dorp behoort, de enige katholieke groepering

Kijkje in de keuken waar de zusters de maaltijden voor de kinderen bereiden

"De Heer schenkt ons meer als wij weggeven uit liefde voor Hem.
Als wij aan de armen geven, dan geven wij aan Jezus zelf.
Het is beter arm te zijn dan rijk, want niet de rijken zijn gelukkig,
maar zij die de wil van God doen".

Zalige Mama Rosa

Gratis licht met plastic fles

Filippijnen, Manila - In de Filippijnen leeft ongeveer een derde van de bevolking onder de armoedegrens. Na Japan is dit het tweede Aziatische land met de hoogste tarieven voor elektriciteit. Dankzij het initiatief "Isang Litrong Liwanag" ("Een liter licht"), gesponsord door de stichting "My Shelter" en naar het idee van het Technologisch Instituut van Massachusetts in de Verenigde Staten, profiteren vandaag de dag in de armste delen van Manila ongeveer 25 000 huishoudens van bijna gratis verlichting. De ecologische lamp, gemaakt van een eenvoudige plastic fles gevuld met water en bleekmiddel, wordt bevestigd in het dak van de huizen van de Filippino's die geen toegang hebben tot kunstlicht of die zich geen elektriciteit kunnen veroorloven. De fles laat zonlicht door en door de breking van het licht dat in contact komt met de vloeistof, wordt het hele huis verlicht. De vrijwilligers van "Een liter licht", geholpen door het leger, helpen de mensen de flessen in het dak te bevestigen. Door het gebruik van gezuiverd water en de toevoeging van bleekwater om schimmelgroei te voor-

komen heeft de lamp een levensduur van minstens 5 jaar. De vloeistof gloeit als een gewone gloeilamp met laag energieverbruik. Dankzij dit apparaat worden de armste hutten, waar ook overdag bijna geen licht binnenkomt, gratis verlicht. De hutten die het dichtst bij de straatverlichting liggen profiteren ook na zonsondergang van een beetje licht. De geschatte kosten van de benodigde materialen bedragen ongeveer een dollar en werden tot nu toe met donaties ondersteund. Het uiteindelijke doel is niet meer afhankelijk te zijn van donateurs, maar kleine ondernemers op te leiden om de verlichting in alle huizen te installeren en de werkloosheid onder de armste Filippino's te bestrijden. Tegen het einde van het jaar hopen we 100 000 hutten met deze lampen te verlichten, en nog eens een miljoen tegen het einde van 2012.

Agenzia Fides

Solidariteit met onaanraakbaren

India - Veel Indiase parochies hebben weer Dalit Liberation Sunday gevierd en hun solidariteit betuigd met de Indiase Dalits, de zogenaamde onaanraakbaren. Dat doen ze ieder jaar op de zondag die het dichtstbij

10 december, de internationale mensenrechtendag ligt. Het thema dit jaar was: Onze God met de strijdende mensen. De bisschoppen en de leiders van de andere kerken ondersteunen de viering met het sturen van speciaal liturgisch materiaal naar alle parochies en kloosters. Daarin stond ondermeer dat de Indiase samenleving 'nog steeds in de greep is van een kastencultuur die structuren van ongelijkheid en ontmenselijking laat voortleven'. Het evangelie staat daar haaks op, aldus de Indiase kerkleiders, want de waardigheid en gelijkheid van elke mens is van God gegeven.

De derde kerk

Vaticaan wenst toegang tot aidsremmers

Vaticaan - De Pauselijke Raad voor Gezondheidszorg heeft op Wereldaidsdag, 1 december, gezegd, dat er voor alle mensen met het hiv-virus toegang tot levensreddende medicijnen moet komen. In de verklaring wordt ook opgeroepen de stigmatisering van aids-patiënten te doorbreken en hen moreel, geestelijk en spiritueel bij te staan. Ondanks de vooruitgang op het vlak van preventie zijn er wereldwijd nog steeds 33 miljoen mensen besmet met

het hiv-virus. Deze mensen, zo schrijft de raad, kunnen een normaal leven leiden indien ze toegang krijgen tot de noodzakelijke medicijnen. Jaarlijks sterven 1,8 miljoen mensen aan de gevolgen van aids en hun dood valt niet langer te rechtvaardigen, net zo min als de pijn van hun verwanten, de verarming van hun gemeenschappen, de marginalisering van aidspatiënten en de hulpeloosheid van aidswezen. Ook de overdracht van het virus van de moeder op haar kinderen is niet langer te rechtvaardigen. Aldus het Vaticaan. De pauselijke raad pleit tevens voor opvoeding en bewustmaking. Maar de kerk blijft een levensstijl van onthouding, huwelijks-trouw en de verwerping van seksuele losbandigheid verkondigen.

De derde kerk

Onder de bescherming van de maagd van Guadalupe

Mexico, Xalapa - "Mexico is nog steeds een diep religieus land, ondanks het overheersende relativisme dat religieuze waarden ondermijnt." Zo schrijft de Persdienst van het Aartsbisdom van Xalapa. Vooral de maand december toont (op emotioneel manier) het religieuze karakter van

het Mexicaanse volk aan. Overigens is er het hele jaar door een voortdurende geestelijke beweging rond de feestdagen en religieuze tradities. "Verder heeft de crisis het religieuze karakter van onze mensen geaccentueerd," schrijft pater Jose Juan Sanchez Jacome, verantwoordelijke van de bisschoppelijke media. "In deze tijden zijn mensen met meer aandrang op zoek naar de Heer. Wanneer de menselijke veiligheid begint af te brokkelen, wanneer de auto-

nodig als voorbeeld en als antwoord op hun vragen, hier en nu.

"Miljoenen Mexicanen zoeken in deze dagen hun toevlucht bij Onze-Lieve-Vrouw. Deze buitengewone spirituele beweging die we zien rond de Maagd van Guadalupe, toont niet alleen de ziel van het volk van Mexico, maar bevestigt de wens van een volk dat er naar streeft om onrecht, armoede en geweld te overwinnen. Moge de Moeder van Jezus de overheden helpen tot beke-

riteiten de hoop van het volk verraden, wanneer het lijden zich op verschillende manieren manifesteert, keren de mensen terug naar God om de kracht en de hoop te vragen die ze nodig hebben om verder te gaan."

De mensen wendden zich tot de Maagd van Guadalupe en andere heiligen om zich beschermd te voelen. Zij hebben mensen zoals zij

ring van het hart te komen opdat zij het volk en het land liefhebben en met oprechtheid en met al hun talenten de economische, politieke, educatieve en sociale structuren die armoede, werkloosheid en onveiligheid veroorzaken de waardigheid van de Mexicanen schaden, kunnen veranderen.

Fides

god rekent op jou!

God alleen kan geloof geven,
maar jij kunt van hem getuigen.

God alleen kan hoop geven,
maar jij kunt vertrouwen stellen op je
medemens.

God alleen kan liefde geven,
maar jij kunt een ander leren lief te hebben.

God alleen kan vrede geven,
maar jij kunt eenheid zaaien.

God alleen kan kracht geven,
maar jij kunt ondersteunen wie de moed
verloren heeft.

God alleen is de weg,
maar jij kunt hem wijzen aan een ander.

God alleen is licht,
maar jij kunt hem laten schijnen voor alle
mensen.

God alleen is leven,
maar jij kunt anderen levenslust geven.

God alleen kan doen wat onmogelijk lijkt,
maar jij kunt al het mogelijke doen.

God alleen is zichzelf voldoende,
maar Hij geeft er de voorkeur aan op jou te
rekenen.

Brazilië

Beste weldoeners en medewerkers van de Claverfamilie

Ik las onlangs het verhaal van een Amerikaans meisje, Rachel Beckwith, waarvan ik erg onder de indruk was. Rachel was te weten gekomen dat veel kinderen in ontwikkelingslanden geen drinkwater hebben en sterven voordat ze vijf jaar oud zijn. Ze wilde hen helpen en besloot om voor haar verjaardag (ze werd negen jaar) geen cadeautjes te vragen maar geld voor de armen. Via e-mail en website vroeg ze aan haar familieleden en vrienden geen cadeautjes, maar een bijdrage te geven voor haar solidariteitscampagne die ze zelf in het leven had geroepen. Het geld zou worden besteed aan het graven van een put in een Afrikaans dorp. De bedoeling was om 300 dollar te verzamelen. Op de dag van haar verjaardag ontbraken nog 80 dollar.

Een paar weken later, op 23 juli, kwam Rachel om bij een auto-ongeluk. Het onzelfzuchtige verlangen van het meisje om Afrikaanse dorpen van drinkwater te voorzien, heeft mensen over de hele wereld diep ontroerd. Van heinde en verre kwamen kleine en grote donaties binnen. Onder andere een gift van 2,27 dollar van een meisje van 5 jaar. Twee maanden na de dood van Rachel was er meer dan 1 miljoen dollar voor de bouw van de put binnengekomen. Rachel's moeder is van plan om een reis naar Afrika te maken om enkele van de putten te bekijken die nu, door haar dochter, aan miljoenen mensen water verschaffen.

Het is heel troostend en bemoedigend om te weten dat onze werken van barmhartigheid niet verdwijnen met onze dood. Rachel is nu bij de Heer, de bron van Levend Water, maar haar geest blijft spreken en ontroeren.

Het goede werk van Rachel gaat door, ook na haar dood

Haar goede werk leeft, blijft vruchten afwerpen en de harten van velen inspireren.

Ik wil nu graag heel kort de vele pagina's overlezen van de daden van barmhartigheid die ook u, lieve Claver-weldoeners en medewerkers, vorig jaar in de geschiedenis van de missionaire Kerk hebt geschreven. Wanneer deze pagina's eenmaal geschreven zijn, zullen ze tot in alle eeuwigheid opnieuw worden gelezen, want de liefde blijft altijd bestaan.

In 2010 werd uw naam wereldwijd geregistreerd in 75 landen en 588 bisdommen van de missionaire Kerk, te weten: in 38 landen in Afrika, 14 landen in Azië, in 12 landen van Zuid-Amerika, in 9 Europese landen, in 5 landen van Oceanië.

Van de projecten over de hele wereld die u gedurende het afgelopen jaar hebt ondersteund, zullen vele voor een langere tijd vrucht blijven dragen en hulp bieden aan vele mensen.

In 2010 kwamen 106 bisschoppen uit verschillende missielanden met hun pro-

jecten, hun behoeften en problemen naar ons Generalaat in Rome. Na met ons hun zorgen over de moeilijke situaties in hun bisdommen te hebben gedeeld, zijn ze naar het graf van onze Stichteres, de zalige Maria Theresia, gegaan die vanuit de hemel de Moeder blijft voor alle missionarissen. De bisschoppen en missionarissen vergeten nooit te vragen om onze weldoeners en medewerkers te bedanken voor hun hulp in vaak uitzichtloze situaties. Met vreugde geeft ik dan ook, namens de bisschoppen, dit hartelijke "DANK U WEL!" en de BELOFTE van hun GEBED aan u door.

Moeder Maria Moryl, Algemeen Overste, tijdens haar bezoek aan de gemeenschappen in Brazilië

Met grote verbazing stellen we vast dat ondanks de economische crisis, uw vrijgevigheid tegenover de missionaire Kerk, die in vele delen van de wereld vervolgd en gemarginaliseerd wordt, groeit. Uw donaties voor de missionaire projecten zijn de vruchten van uw offers en uw werk en hebben daarom

een grote spirituele waarde. Door mensen in nood te helpen, laat u hun de liefde van God zien. Op deze manier verkondigt u het Evangelie met daden, een verkondiging die meer waard is dan vele woorden: "Wij zijn inderdaad medewerkers van God" (1 Kor 3, 9).

Een vreugdevolle gebeurtenis heeft op 9 september, het feest van St. Peter Claver, plaatsgevonden: zeven vrienden van onze Claverfamilie hebben zich als extern lid in onze Congregatie aan de missie toegewijd. Naar het voorbeeld van onze zalige Moeder stichteres, is hun hele bestaan nu gericht op God en Zijn Koninkrijk. Terwijl ze als externe leden in hun eigen omgeving blijven leven en werken, delen ze op een meer radicale wijze onze spiritualiteit: ze offeren hun gebeden, hun lijden en hun dagelijks werk opdat alle mensen Jezus leren kennen.

Ik dank u voor uw medewerking bij de verkondiging van het Evangelie. Het is het kostbaarste geschenk dat we de maatschappij van vandaag kunnen aanbieden. De Heilige Vader Benedictus XVI moedigt ons aan met de woorden:

"Het verkondigen van Jezus Christus, de enige Verlosser van de wereld, blijkt vandaag de dag veel complexer dan in het verleden, maar onze taak blijft hetzelfde als in het begin van onze geschiedenis. De missie is niet veranderd. Zo moet ook het enthousiasme en de moed die de apostelen en de eerste leerlingen hebben bewogen niet veranderen. De Heilige Geest die hen inspireerde en hen tot evangelisten maakte, is dezelfde Geest die de Kerk vandaag beweegt voor een vernieuwde boodschap van hoop aan de mensen van onze tijd."

*Zr. Maria Moryl sspc
Algemeen Overste*

Deelnemers aan het congres over de rol van de leken in de evangelisatie

De Katholieke Kerk in Tripura (India) is helemaal klaar voor een grotere betrokkenheid van leken bij de missie van de Kerk. Van 6 tot 9 oktober 2011 vond in St. Arnold's Ambassa in het district Dhalai een congres plaats over de rol van leken in de evangelisatie.

De bisschop van Agartala, Lumen Monteiro C.S.C. noemde het congres een historisch moment in de 15 jaar oude geschiedenis van het bisdom en maakte duidelijk dat de ware lekenroeping niet bestaat in het "leiding geven aan de Kerk, maar in het brengen van Christus naar de wereld."

Het congres was gebaseerd op de bijbelse uitnodiging om "het zout van de aarde en het licht van de wereld" te zijn. Het bracht 2500 mensen bijeen uit de 16 parochies

van Tripura en het verschaftte hen in de woorden van bisschop Monteiro "een niet eerder voorgekomen stimulans en bemoediging".

Het congres werd afgesloten met de jaarlijkse eucharistische processie waarin een enthousiaste menigte meeliep van meer dan 3000 gelovigen, die gekleed in kleurrijke folkloristische kleding, de verzengende hitte trotseerden om van St. Arnold's Lalchuri naar het dorp Ambassa heen en terug te lopen, terwijl ze plakaten droegen, met vlaggen zwaaiden, gebeden opzegden en geestelijke liederen zongen. Het middelpunt van de kleurrijke processie was het Allerheiligste onder de draaghemel, waarvan katholieken geloven dat dit het echte lichaam van Christus is.

Tijdens de Mis ter afsluiting herinnerde bisschop Monteiro de leken aan hun plicht om door onbaatzuchtige liefde, vergevingsgezindheid en vrede, het licht van Christus naar de donkere gebieden van het leven te brengen waar armoede, haat en zelfzucht de scepter zwaaien.

Pater Robin Gomes S.D.B. uit Kolkate leidde de groep eminente sprekers. De catechesesessies waren gebaseerd op het thema van het congres: "Gij zijt het zout van de aarde en het licht van de wereld". Naast deze sessies was er ook veel tijd voor gebed, zang en het luisteren naar het Woord van God. Het congres gaf de deelnemers, met name de jongeren die meer dan de helft van alle aanwezigen uitmaakten, ruimschoots de gelegenheid om hun zang en acteertalenten te laten zien.

Heilige Mis tijdens het congres

De heer Paul Darlong, de hoofdorganisator van het congres, ziet de enthousiaste opkomst als een teken van geloof: "Hoewel we rekenden op slechts 1200 mensen, telden we op de eerste dag al meer dan 2500 deelnemers. Het is een teken dat onze mensen verlangen om meer over Christus te weten." De treinen, die hier in Tripura betrekkelijk nieuw zijn, droegen ook bij aan de grote opkomst voor dit congres. Het doel van het congres was "de Heer te danken en om ons geloof te vernieuwen".

Het was de eerste keer dat een gebeurtenis op een dergelijk grote schaal door de leken zelf georganiseerd werd. Het is een goed voorteken voor de Kerk in Tripura.

Pater J. Pulinthanath S.D.B.

Woordvoerder van het bisdom Agartala

BERNARDO EN ZIJN JEZUS

Ik ben een boek aan het lezen met de titel "Jezus in Afrika". Ik hoor de kinderen en de jongeren van ons centrum "Mithunzin" in Zambia van school terugkomen. Ze trekken hun schooluniform uit en helpen een handje met het huishouden. Sommigen van hen maken ruzie, net als alle andere kinderen van de wereld. Anderen doen hun best om van boomtakken kleine, zeer eenvoudig figuren van houtsnijwerk te maken.

Vanmorgen voordat de kinderen naar school gingen, heb ik hen gevraagd om na te denken over "Wie is Jezus voor mij?" Ik gaf ze tot de avond de tijd hun antwoord in tien woorden op te schrijven.

Tegen de avond komt Bernardo bij

me met een houtsnijwerk. Hij is er pas aan begonnen. Hij laat me het in hout gesneden gezicht zien en de afbeelding in de Catechismus die hij heeft geprobeerd na te maken. Die twee lijken niet veel op elkaar. Het grote verschil met het origineel is dat de Jezus van Bernardo een grote lach op zijn gelaat heeft. Ik vraag hem naar de reden van die lach op het gelaat van Jezus en hij antwoordt me: "Omdat Jezus blij is dat ik leef". Ik kan Bernardo alleen maar gelijk geven. Bernardo, voor wie we nu drie jaar zorgen, nadat hij de eerste twee jaar op staat had doorgebracht. Zijn ouders en later zijn adoptieouders, zijn ooms en tantes, de hele familie is aan aids overleden.

Ik krijg verschillende briefjes terug. "Jezus is mijn hart, het middelpunt van mijn leven" staat op de meeste te lezen.

Bijna allen geloven in Jezus als de bron van het leven, als een dokter die de wonden geneest, vol liefde en mededogen. Hij is voor hen een onweerstaanbare kracht die hen in staat stelt alle moeilijkheden te overwinnen.

Vijf van de zeventig zeggen dat Jezus vooral een Broer en een Vriend is.

Er is er een die zich anders en origineel uitdrukt: "Jezus is voor mij als een grootvader die van me houdt als geen ander ooit van me gehouden heeft."

Zwijgend kijk ik naar de afbeelding van het ernstige gezicht van Jezus dat in de eetzaal aan de muur hangt. Het lijkt mij dat er deze avond een glimlach op zijn gezicht ligt en het doet erg denken aan het houtsnijwerk van Bernardo.

Een missionaris uit Zambia

LEPRA

Ik ben Jozef Vu Van Thien, bisschop van het bisdom Hai Phong. Ik groet u van harte en wens u en uw gemeenschap vrede en alle goeds van onze Heer.

Ik wil u schrijven over de hartverscheurende situatie waarin melaatsen in ons bisdom verkeren en vragen om ze te helpen voor zover dat mogelijk is. Zoals u weet lijden leprapatiënten onder verschillende aspecten. Naast de fysieke pijn, zijn ze erg ongelukkig als gevolg van de vooroordelen van de maatschappij. Zelfs hun naaste verwanten blijven op een afstand. Daarom proberen de patiënten

zich te verbergen. In het bisdom zijn twee centra voor melaatsen waar wij ook hulp bieden. Het Chi Lihn centrum en het Quan Yen centrum met respectievelijk 190 en 120 personen. De patiënten krijgen er van de Staat gratis onderdak en een bedrag van 6 dollar voor hun levensonderhoud. Sinds een aantal jaren hebben we onze christenen aangespoord om deze ongelukkigen te helpen. Enkele christelijke groepen in ons bisdom hebben aan onze

De economie van Vietnam groeit de laatste tien jaar sterk. De bevolking profiteert van de verbeterde gezondheidszorg en wordt steeds gezonder. Helaas blijven verbeteringen in welzijn en eigen draagkracht achter in de meer afgelegen provincies. Lepra is vooral daar nog steeds een probleem, maar daarnaast zijn er door het hele land nog vele duizenden mensen die na hun behandeling revalidatie nodig hebben.

De leprabestrijding is in Vietnam volledig geïntegreerd in de reguliere gezondheidszorg. Het Nationale Ziekenhuis voor Dermatologie en Venerologie in Hanoi is samen met drie centra op nationaal en regionaal niveau verantwoordelijk voor de leprabestrijdingactiviteiten in alle 63 provincies van het land.

Pastorale zorg aan leprapatiënten is maar in geringe mate toegestaan en gebeurt vaak in het geheim

ECHO NODEN · AANVRAGEN

oproep gehoor gegeven. Het bisdom heeft voor het centrum Chi Linh een kleine kapel gebouwd. Een priester heeft toestemming gekregen om een keer in de maand de H. Mis te vieren met ongeveer 20 christenen. Twee zusters van het bisdom werken in het geheim in beide centra.

Twee keer per jaar organiseert het bisdom een groot bezoek aan de melaatsen en brengt voedsel en geschenken mee. De twee bezoeken per jaar kosten € 2.160,=. Ik richt mij tot uw gemeenschap met het verzoek om ons bisdom in dit project te helpen, zodat we samen zowel het materiele als morele lijden kunnen verlichten.

*+ Joseph Vu Van Thien
Bisschop van Hai Phong, Vietnam*

*“Liefhebben zonder iets te doen,
betekent niets.”*

Raoul Follereau

In 1954 riep Raoul Follereau de eerste Werelddag voor de Melaatsen in het leven. Tot op vandaag wordt die elke laatste zondag van januari gevierd.

Ongeveer tachtig procent van de nieuw ontdekte leprapatiënten wordt gevonden in India, maar ook in landen als Brazilië, Nigeria, Mozambique, Madagaskar, Indonesië, Myanmar (Birma), Suriname en Vietnam worden nog veel nieuwe patiënten gevonden. Lepra treft vooral de armste bevolkingsgroepen in ontwikkelingslanden. Veel behandelde patiënten leven onder de armoedegrens. Door hun misvormingen of andere handicaps komen zij vaak zonder werk te zitten. Bovendien worden zij, uit angst, door hun omgeving vaak vermeden of zelfs verstoten. Het stigma of taboe rond lepra is nog steeds erg groot. In veel gevallen blijft er dan niets anders over dan de bedelstaf.

Om niet in een sociaal isolement terecht te komen, durven leprapatiënten vaak met niemand over hun ziekte te praten. De angst reikt soms zo ver dat ze niet eens naar de gezondheidspost durven en zich niet meer laten behandelen. Daardoor wordt hun toestand natuurlijk van kwaad tot erger.

Twee keer per jaar organiseert het bisdom een groot bezoek aan de melaatsen en brengt voedsel en geschenken mee

